

Arrest

**nr. 345 323 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 april 2025.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2025.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 332 205 van 4 september 2025, waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 7 oktober 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Afghanistan en bent u Pashtoun van etnie. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 30 juni 2005 in het dorp Hakim Abad, district Khogyani, provincie Nangarhar. U woonde met uw ouders, drie broers en zus afwisselend in Hakim Abad, de stad Khogyani en in het district Surkhrod. U ging naar school tot de 9e klas, u volgde Engels- en wiskundecursussen en u hielp uw vader in de kledingwinkel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voerde u de volgende feiten aan.

Uw vader was sinds 1 juni 2009 werkzaam bij de rechtshulporganisatie Da Qanoon Ghush-tonky (DQG). Hij beveiligde (buitenlandse) advocaten die gevangenen bezochten en was hun chauffeur. Ook bewaakte hij het kantoor van DQG in Jalalabad. In 2014 ontving uw vader dreigtelefoontjes van de taliban, ze bevalen uw vader te stoppen met zijn job omdat werken voor de buitenlanders Haram was. Uw vader negeerde dit bevel. In datzelfde jaar kwamen de taliban naar uw dorp en omsingelden het dorp. Ze verkondigden in de moskee dat uw vader en zijn familie zich bij de taliban moesten aanbieden. Met behulp van uw neven die in het leger zaten en de politie werd de taliban uit het dorp verdreven. De volgende dag verhuisde uw familie naar Surkhrod.

In 2017 stopte de organisatie haar activiteiten en stopte ook de job van uw vader. Hierna keerde u met uw familie terug naar Hakim Abad. Uw vader ontving weer dreigtelefoontjes en uw familie verhuisde naar Kaga Bazaar in de stad Khogyani, drie kilometer verderop. Hier had uw vader sindsdien een kledingwinkel. U ging in Kaga Bazaar naar school, waar u door het schoolhoofd, zijn zoon en nog een talibanlid in 2019 na een examen werd vastgehouden en misbruikt. Toen u die avond niet thuis kwam verwittigde uw vader de politie, die u in de school vonden. Tot aan de machtsovername bracht uw vader u naar school en wachtte op u tot de school gedaan was. Het schoolhoofd is niet meer naar school gekomen omdat de overheid hem wilde aanvallen of arresteren.

Eén maand voor de machtsovername kreeg uw vader weer dreigtelefoontjes en diende hij zich met zijn familie te presenteren bij de taliban. Eén dag voor de machtsovername ging u naar uw maternale oom in Surkhrod. De nacht van de machtsovername vielen de taliban uw ouderlijkhuus in Kaga Bazaar binnen en werd uw vader ontvoerd. Uw vader is nog steeds vermist. De volgende dag nam uw maternale oom de rest van uw familie mee naar Surkhrod.

U verliet Afghanistan op 19 august 2021. U reisde via Iran naar Turkije, waar u 13 maanden verbleef. Vervolgens via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovakije, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kam hier aan op 6 oktober 2022.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 7 oktober 2022.

Na uw vertrek uit Afghanistan zijn de taliban nog drie keer bij uw maternale oom langs geweest, waar ze naar u vroegen en uw broer sloegen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban wegens de voormalige job van uw vader.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: een kopie van de taskara van uw vader en kopieën van zeven arbeidscontracten van uw vader bij DQG.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw vader werkzaam was bij de rechtshulporganisatie Da Qanoon Ghush-tonky (DQG). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door markante incoherenties, verscheidene doorslaggevend ongelooftwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw beweringen over uw identiteit louter op uw verklaringen berust, gezien u geen documenten heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw identiteit. U verklaarde tijdens het indienen van een verzoek om internationale bescherming dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (zie vragenlijst Mineur Etranger Non Accompagné d.d. 7 oktober 2022, p. 4). Dit strookt echter niet met uw latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waar u verklaarde dat uw taskara in Bulgarije door de politie werd afgenomen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 oktober 2023 [CGVS], p. 3). Het is zeer opmerkelijk dat u zo incoherent verklaarde over uw taskara, wat het enige identiteitsdocument is waarover u beschikte en waarmee u uw familieband met uw vader kon aantonen. Een taskara is namelijk een Afghaanse identiteitsdocument met persoonsgegevens zoals de naam en achternaam, de naam van de vader en grootvader en leeftijd op moment van afgifte. Uw vaders naam op uw taskara zou dus de naam van uw vader kunnen bevestigen, gezien u wel de taskara van uw vader voorlegde ter ondersteuning van zijn identiteit (zie document 1 groene map). Deze taskara betreft echter een dusdanig onduidelijke kopie dat de naam van uw vader en van zijn vader slechts gedeeltelijk leesbaar zijn. De overige informatie is compleet onleesbaar (CGVS, p. 13). U geïnformeerd over de slechte kwaliteit van de taskara van uw vader, vertelde u dat u nog enkele documenten per post verwacht. U werd verzocht deze documenten over te maken aan het CGVS, wat u tot op heden niet heeft gedaan (CGVS, p. 13). Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Gezien de taskara van uw vader een onleesbare kopie betreft, kan dit de identiteit van uw vader én jullie familieband dus niet bevestigen. Bijgevolg berust uw familieband met de persoon van wie u de documenten voorlegde enkel op uw verklaringen.

Ten tweede, indien het CGVS uw verklaringen omtrent uw familieband volgt, dient zeer kritisch naar uw overige verklaringen gekeken te worden. Hieruit blijkt dat de tewerkstelling van uw vader bij DQG niet aannemelijk is, gelet op uw tegenstrijdige, opmerkelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

Vooreerst verklaarde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader werkzaam was voor het leger, waardoor u problemen kreeg met de taliban en besloot te vluchten (zie vragenlijst Mineur Etranger Non Accompagné d.d. 7 oktober 2022, p. 4). Dit strookt absoluut niet met uw latere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS, waar u verklaarde dat uw vader voor een rechtshulporganisatie werkte (zie Vragenlijst CGVS d.d. 03 juli 2023, vraag 5; CGVS, p. 11-12). Deze tegenstrijdige verklaringen zetten grote vraagtekens bij uw beweringen omtrent de job van uw vader. U geconfronteerd met deze grove tegenstrijdigheid, verklaarde u één dag na het indienen van uw asielaanvraag zich te herinneren "dat uw vader voor iets anders werkte en ik iets anders had gezegd" (CGVS, p. 20-21). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen. Gezien u stelde gevluucht te zijn wegens de job van uw vader en te vrezen voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wegens de voormalige tewerkstelling van uw vader, is het volstrekt onlogisch dat u zich tijdens het indienen van uw asielaanvraag de job van uw vader niet juist herinnerde. Dat u dit zich de volgende dag wél herinnerd zou hebben, is dan ook niet logisch. Deze plotselinge grote verandering in uw verklaringen omtrent de job van uw vader, doet vermoeden dat uw asielrelaas ná uw aanvraag heeft vorm gekregen en ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vaders tewerkstelling ten zeerste.

Tevens zijn ook uw verklaringen over de job van uw vader zeer oppervlakkig en summier. Zo verklaarde u eerst dat u vader werkte voor drie buitenlandse advocaten, dat hij naar gevangenen ging om zaken te onderzoeken én dat hij bescherming bood aan buitenlanders. Vervolgens stelde u dat uw vader beveiliging was voor deze advocaten (CGVS, p. 10). U nogmaals gevraagd naar de taken van uw vader stelde u dat hij overdag beveiliging bood aan de buitenlanders die de gevangenen bezochten. 's Nachts moest uw vader het kantoor van DQG bewaken (CGVS, p. 10). U een derde keer gevraagd naar de werkzaamheden van uw vader, herhaalde u dat uw vader bescherming bood aan de advocaten en buitenlanders die bescherming boden. U voegde daar nog eens aan toe dat uw vader 's nachts het kantoor moest bewaken (CGVS, p. 14). Dat u tot drie keer toe dezelfde uitleg voor de job van uw vader herhaalde en enkel in zeer algemene termen over de werkzaamheden van uw vader kon spreken, is zeer opmerkelijk.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over de aanstelling van uw vader niet overtuigen. Zo stelde u dat uw vader een adres kreeg van een vriend, een test deed en vervolgens werd aangesteld (CGVS, p. 10). Dit examen had betrekking op het gebruik van wapens en het bieden van bescherming aan buitenlanders, zo vertelde u (CGVS, p. 10). Dat uw vader echter geen opleiding of training hoefde te volgen en enkel een examen diende af te leggen, is zeer opmerkelijk. Volgens u hoefde uw vader geen lessen te volgen omdat uw vader al Pashtou, Dari en Engels sprak (CGVS, p. 10). Het is allerzins niet logisch dat uw vader zonder enige training gelijk kon starten voor de organisatie. Logischerwijs volgt men toch eerste een opleiding alvorens men als bewaker aan de slag kan gaan. Dat dit niet het geval was, is zeer opmerkelijk.

Tevens zijn ook uw verklaringen over het verlof van uw vader zeer opvallend en onsamenhangend. Zo stelde u eerst dat uw familieleden en dorpingen wisten van de job van uw vader (CGVS, p. 11), waar u later

tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat in eerste instantie niemand op de hoogte was van uw vader's job, maar dit later tóch bekend was (CGVS, p. 15). Daarentegen verklaarde u dat uw vader elke vrijdagnacht op verschillende tijdstippen naar huis kwam, variërend van vier uur 's middags tot twaalf uur 's nachts, waarbij hij met een overheidskonvooi of een politie escorte naar huis kwam (CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat uw vader enerzijds op variërende tijden naar huis kwam, wat duidt op een manier om ongezien te blijven, terwijl hij anderzijds met een konvooi of politie escorte arriveerde, wat een zeer opvallende manier is om zich te verplaatsen. Indien uw vader uw vader ongezien thuis wilde komen zou hij logischerwijs geen gebruik maken van een konvooi of escorte. Dit zou namelijk juist de aandacht op hem vestigen en doet het thuis komen op verschillende tijdstippen te niet. Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u voorgelegde arbeidscontracten van DQG onderschrijven de duur van de tewerkstelling van de persoon waarvan u beweerde dat het uw vader is. Daarentegen betreffen deze contracten kopieën van Afghaanse documente, die zoals reeds besproken, een zeer geringe bewijswaarde hebben. Enkel deze documenten kunnen dan ook niet onderschrijven dat de persoon van wie u de contracten daadwerkelijk uw vader betreft, die werkzaam zou zijn geweest bij DQG. Tevens kunnen zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden niet herstellen.

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweringen omtrent de werkzaamheden van uw vader bij de rechtshulporganisatie DQG.

Ten derde, gezien de beweerde tewerkstelling van uw vader bij DQG niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, kunnen de daar uit voortvloeiende bedreigingen en vervolgingsfeiten ook niet worden aangenomen. Daarenboven ontbreekt voor de voorgehouden bedreigen die uw vader ontvangen zou hebben wegens zijn job alle logica. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat in uw verklaringen bij de DVZ abusievelijk werd genoteerd dat uw vader een dreigbrief ontving van de taliban, terwijl dit volgens uw dreigtelefoontjes waren (CGVS, p. 1). Dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud deze opmerking maakte, is zeer opmerkelijk daar in uw verklaringen bij de DVZ noch een dreigbrief noch dreigtelefoontjes werden vermeld. Er werd slechts vermeld dat de taliban uw vader zou hebben bevolen om te stoppen met zijn job (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het verdient benadrukking dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Voorts moet nog opgemerkt worden dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. De verzoeker dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de voorgehouden vervolgingsproblemen en de directe gevolgen daarvan. Dat u geen consistente verklaringen kon afleggen over de bedreigingen van uw vader en de manier waarop dit gebeurde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens stelde u dat de taliban ná de eerste dreigtelefoontjes - na de presidentsverkiezingen in 2014 - naar uw dorp kwamen en uw dorp omsingelden (CGVS, p. 11-12). Zij zouden de ingangen van het dorp hebben afgesloten en in de moskee verkondigd hebben dat uw vader en zijn familie zich bij de taliban moesten aanbieden. Hierop zouden uw neven, die allemaal bij het leger zaten, hun wapens hebben gepakt, een nabijgelegen checkpost hebben gecontacteerd en met de politie tegen de taliban hebben gevochten tot zij het dorp verlieten (CGVS, p. 11). Deze plotselinge verandering in aanpak van de taliban om uw vader te doen stoppen met zijn job is absoluut onlogisch. Het omsingelen van een compleet dorp, terwijl zij komen voor één persoon waarvan ze klaarblijkelijk precies wisten wie hij was en waar hij woonde, is een uiterst opvallende en risicovolle actie. De taliban had op dat moment niet de controle over uw dorp - u verklaarde zelf over de nabijgelegen checkpost van de overheid (CGVS, p. 11) - en riskeerde hiermee een grote tegenaanval met mogelijks veel doden. Dat zij plotseling wisselden van strategie, van dreigtelefoons naar een openlijke oproep, houdt dan ook absoluut geen steek. Daarenboven werkten volgens u 18 van uw neven voor het nationale leger (CGVS, p. 8), dat de taliban zich openlijk vertoonde om uw vader te laten stoppen met zijn job terwijl volgens uw verklaringen zó veel neven bij het leger zaten, is eens te meer merkwaardig gezien de grote risico's die dit logischerwijs met zich mee zou brengen. Daarenboven is het opmerkelijk dat de taliban zich enkel op uw vader richtten en al uw neven met overheidsfuncties buiten beschouwing liet. Deze door u beweerde bedreiging houdt dan ook geen steek.

Voorts gaf u aan dat uw familie onmiddellijk na deze bedreiging vertrok naar het naastgelegen district Surkhrod, waar jullie verbleven tot de werkzaamheden van uw vader bij DQG definitief waren gestopt. Daarna verhuisden jullie terug naar uw geboortedorp Hakim Abad (CGVS, p. 15). Daar begonnen de bedreigingen

opnieuw, waarna jullie naar Kaga Bazaar verhuisden, dichtbij het districtscentrum van Khogyani (CGVS, p. 15). Dat uw vader na het verlaten van zijn job dusdanig bedreigd zou zijn geweest dat zijn hele familie nogmaals moest verhuizen, is zeer opmerkelijk. Zeker gezien het feit dat uw familie in de jaren daar aan voorafgaand geen problemen heeft gekend. Vervolgens zouden de taliban uw vader sinds medio 2017 weer met rust hebben gelaten en dan één maand voor de machtsovername opnieuw uw vader telefonisch hebben bedreigd. Deze plotselinge verandering, zonder enige aanleiding, is zeer opmerkelijk. Ook aan deze bedreiging kan het CGVS geen geloof hechten.

Ook de verdwijning van uw vader kan het CGVS niet als geloofwaardig beschouwen. Vooreerst dient de toevalligheid opgemerkt te worden omtrent het feit dat u de dag voor het bezoek van de taliban aan uw huis - en dus de verdwijning van uw vader - naar uw maternale oom in Surkhrod was gegaan (CGVS, p. 16). Uw maternale oom zou eerst naar uw huis zijn gekomen, nadat de taliban de checkpoints hadden ingenomen. Hierna ging uw met uw oom mee (CGVS, p. 8). Dat uw oom langs zou komen terwijl er gevochten werd om checkpoints en de taliban deze net had overgenomen, is alles behalve logisch. De nacht van de machtsovername zouden de taliban het dorp hebben omsingeld, zijn binnen gevallen in uw huis, uw broer hebben geslagen en u vader hebben meegenomen (CGVS, p. 16). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw familie niets heeft ondernomen om te achterhalen wat er met uw vader is gebeurd, of hij misschien nog leeft en waar hij dan zou zijn. Zo heeft uw familie niet geprobeerd om te bemiddelen met de taliban, ook niet via uw stamhoofd en ondernamen zij geen andere acties (CGVS, p. 16-17). Logischerwijs zou men toch al het mogelijke doen om te achterhalen wat er gebeurd is als een familiedid plotseling en op gewelddadige manier wordt meegenomen door de taliban. Men zou verwachten dat alle mogelijke middelen worden ingezet om dit familiedid te vinden. Dat uw familie daarentegen niets heeft ondernomen is zeer vreemd. Dit zet grote vraagtekens bij de verdwijning van uw vader en maakt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen hieromtrent.

Samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen en verdwijning van uw vader.

Ten derde kan ook aan uw beweringen gekidnapt en misbruikt te zijn door de taliban, wegens de voormalige werkzaamheden van uw vader - die het CGVS a priori niet als geloofwaardig beschouwt - geen geloof worden gehecht. Voorop dient gesteld te worden dat u deze kidnapping en het seksueel misbruik niet ter sprake bracht tijdens het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, noch tegenover de DVZ. Het is echter merkwaardig dat u hier niets van gezegd zou hebben. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. In dit opzicht is het eveneens merkwaardig dat u dit voor het eerst ter sprake bracht op het commissariaat (CGVS, p. 12). Dit zet grote vraagtekens bij uw verklaringen over de kidnapping en het misbruik.

Voorts kunnen er verschillende opmerkelijkheden worden vastgesteld. Zo is het opmerkelijk dat dit incident twee jaar nadat uw familie naar Kaga Bazaar verhuisde plaatsgevonden zou hebben (CGVS, p. 11-12), terwijl u en uw familie gedurende deze periode niet door de taliban vervolgd werd. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat het schoolhoofd - die volgens u lid was van de taliban (CGVS, p. 19) - zich schuldig zou maken aan zulke feiten, gezien het aanzien dat hij als schoolhoofd genoot en de hoge straffen die staan op zulke delicten. Daarbij is het vreemd dat hij hierbij onder één hoedje zou spelen met zijn zoon en een ander talibanlid (CGVS, p. 19). Voorts verklaarde u zelf dat er bewaking aanwezig was op school, waardoor het schoolhoofd u niet naar een andere plek kon ontvoeren (CGVS, 19). Dat het schoolhoofd u ondanks de aanwezigheid van bewakers wél zou vasthouden en misbruiken, is dan ook absoluut niet logisch. U werd vervolgens gevonden door de politie, nadat uw vader alarm sloeg omdat u niet thuis kwam (CGVS, p. 19). Het is echter opvallend dat het schoolhoofd toen niet is gearresteerd (CGVS, p. 12). Volgens uw verklaringen ging u na de kidnapping en het misbruik terug naar school, maar kwam het schoolhoofd niet terug naar school omdat de overheid van plan was om "hem aan te vallen en te arresteren" (CGVS, p. 10). Logischerwijs zou het schoolhoofd direct zijn gearresteerd door de politie, toen u werd gevonden. Zeker als men in acht neemt dat u het misbruik aan de inlichtingenofficier had gemeld (CGVS, p. 20). Dat uw schoolhoofd - die tevens lid was van de taliban - niet gelijk werd gearresteerd is zeer bevreemdend. Daarbij is het opvallend dat de politie het schoolhoofd blijkbaar ook niet heeft kunnen vinden, ondanks dat dit een persoon met een zekere bekendheid betrof én de school volgens u dicht bij het districtshuis was (CGVS, p. 20). Deze opmerkelijkheden maken de kidnapping en het seksueel misbruik niet aannemelijk.

Tevens zijn ook uw verklaringen over de kidnapping en het misbruik zeer summier en oppervlakkig. U gevraagd te vertellen over die dag, gaf u enkel aan wanneer het gebeurde (CGVS, p. 19). U nogmaals gevraagd te vertellen wat er die dag gebeurde, vertelde u zeer algemeen dat het schoolhoofd u bij zich riep om uw boeken in te leveren.

Vervolgens stelde u dat de zoon van het schoolhoofd en "een ander talibanlid" ook aanwezig waren. Het is echter zeer opvallend dat u de namen van deze twee personen niet kende (CGVS, p. 19). U verklaarde dat u werd vastgebonden in de bibliotheek, waarna u stelde dat de overheid kwam en de school doorzochten terwijl u op dat moment werd misbruikt (CGVS, p. 19). Deze omschrijving van de gebeurtenissen die dag zijn zeer

oppervlakkig en het ontbreekt aan doorleefdheid. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Vervolgens stelde u nog twee jaar terug naar school te zijn gegaan, tot de machtsovername door de taliban (CGVS, p. 12). Gedurende deze jaren zou uw vader zelfs met u mee naar school zijn gegaan en bij de school gewacht hebben tot de school klaar was (CGVS, p. 12). Dat uw vader al die tijd zonder enige problemen met u mee kon gaan, is zeer opmerkelijk. Bovendien stelde u zelf ook dat zich na de kidnapping en het misbruik geen andere problemen voordeden. U stelde enkel dat uw vrienden de schoolpauzes niet meer met u doorbrachten na de kidnapping (CGVS, p. 20). Dit kan echter niet als een vorm van vervolging worden aangediend. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de talibanleden die u gekidnapt en misbruikt hadden, dit tegen andere taliban leden zouden hebben verteld, waarna weer andere mensen er van op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS, p. 20). Het kidnappen en misbruiken van een kind is een ernstig misdrijf, wat men logischerwijs niet aan de grote klok zal hangen. Dat deze gebeurtenis openlijk besproken zou zijn geweest, is dan ook absoluut niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter volledigheid dient omtrent de door u voorgehouden kidnapping en het seksueel misbruik gesteld te worden dat dit volgens u gebeurd zou zijn wegens de voormalige job van uw vader. Gezien de tewerkstelling van uw vader reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, kunnen aan alle vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeiden geen geloof worden gehecht. Bijgevolg is dus de door u aangehaalde kidnapping en het misbruik niet aannemelijk.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u deze feiten als op zichzelf staande gebeurtenis niet aanhaalde als een reden om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten vierde kunnen ook de problemen die uw familie na uw vertrek uit Afghanistan zou hebben ervaren niet als geloofwaardig worden beschouwd. Volgens uw verklaringen heeft uw paternale oom G.R. zich aangesloten bij de taliban na de machtsovername, waarna hij de verblijfsplaats van uw familie aan de taliban zou hebben getoond (CGVS, p. 9-10). Gelet op de familiale en clanloyaliteit binnen de Afghaanse Pasthoun gemeenschap, is het alles behalve logisch dat uw paternale oom zijn familie zou verraden aan de taliban. Voorts is het niet logisch dat de taliban uw familie zouden blijven bezoeken, gezien zij uw vader volgens uw verklaringen al hadden meegenomen. Dat zij daarna naar u opzoek zouden zijn geweest, houdt dan ook geen steek (CGVS, p. 10). Eens te meer is het opmerkelijk dat u niet weet wanneer de taliban voor het laatst bij uw familie zijn langs geweest en dat u uw moeder verder niet meer naar de taliban gevraagd zou hebben (CGVS, p. 18). Indien u daadwerkelijk zou vrezen voor vervolging door de taliban, zou u logischerwijs al het mogelijk doen om op de hoogte te zijn van de actuele situatie om de dreiging voor uzelf in te kunnen schatten, quod non. Daar komt bij dat de job van uw vader en de vervolgingsfeiten die hier uit voortvloeiden reeds als ongeloofwaardig worden beschouwd, waardoor ook de bezoeken van de taliban na uw vertrek niet als geloofwaardig kunnen worden aangenomen.

Ten vijfde stelde u drie maanden voor uw interview bij de DVZ een bericht op Facebook te hebben geplaatst over vrouwenscholen (Vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 18-19). Vervolgens werd u via Facebook Messenger benaderd door een talibanlid (CGVS, p. 12). Hij zou om uw locatie gevraagd hebben, die u niet gaf, waar na u werd bedreigd en video's en foto's van gedode militairen ontving (CGVS, p. 12). U veranderde uw naam op Facebook, wiste alles van uw profiel en blokkeerde de persoon (CGVS, p. 12). Gezien u geen documenten heeft voorgelegd ter staving van deze bedreigingen, berusten deze louter op blote beweringen. Hieruit kan het CGVS niet opmaken dat u inhoud heeft gepost die kritisch zou zijn voor de taliban of door de taliban als aanstootgevend zou worden beschouwd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie niet kan worden besloten dat het louter hebben van social media profielen een risico voor vervolging met zich meebrengt. Daarenboven gaf u aan de inhoud al van uw account gewist te hebben, wat een toekomstig risico op vervolging uitsluit.

Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijsstuk heeft voorgelegd van de door u aangehaalde 'ziekte' en hoofdpijn. U zou ook al aan zelfmoord hebben gedacht en tevens verklaarde u dat u zichzelf pijn deed omdat u zich verveelde (CGVS, p. 4, 21). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas zijn voormelde fysische en psychische problemen evenmin bij machte een link met de nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Overigens haalde u deze problemen en gebeurtenissen niet aan als een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Voor de beoordeling van voormelde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De taskara van uw beweerde vader en zijn arbeidscontracten werden reeds besproken. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van de voormalige werkzaamheden van uw beweerde vader bij de rechtshulpservice DQG kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA Cor Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als

de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, 5 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, g 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 5 75 en 5 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091) Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, 5 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan — Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie

te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afgaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afgaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afgaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afgaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afgaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afgaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen .be¹⁰ evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek,

zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een

toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de Obell duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde tot de 9e klas naar school ging en uw vader hielp in zijn kledingwinkel (CGVS, p. 3, 15). Hieruit blijkt dat u een goede band had met uw vader en deelnam aan het Afghaanse leven. Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote Taliban aanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over huizen waar talibanleden woonden (CGVS, p. 8). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 6), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België geen werkt hebt. Wel heeft u een tweetal Belgische vrienden en een vijftal Afghaanse vrienden. Verder heeft u vrienden in het opvangcentrum (CGVS, p. 4). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022;
- het rapport "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van december 2023;
- het rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024;
- het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020;
- het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus "*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van Cedoca van 14 december 2023;
- het rapport "*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 2 februari 2024;
- het rapport "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024;
- het rapport "*Focus Afghanistan – Return from abroad*" van SEM van februari 2025.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij een psychologisch attest *d.d.* 4 juni 2024 (stuk 1), "*een document [...] met betrekking tot de activiteiten van zijn vader (Stuk 2), samen met de vertaling daarvan (Stuk 3)*" en "*een kaart [...] die verband houdt met de activiteiten van zijn vader (Stuk 4)*" toevoegt.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een tweede aanvullende nota bijkomende landeninformatie met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan neer.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1

van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. De psychologische problemen aangehaald in verzoekers eerste aanvullende nota zijn niet van aard om aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Uit het bij deze aanvullende nota gevoegde psychologisch attest blijkt immers niet dat verzoeker met dermate ernstige mentale gezondheidsproblemen zou kampen dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van procedure om internationale bescherming en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat bovendien na concreet te duiden welke steunmaatregelen hem nog zouden moeten zijn toegekend. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen door de taliban naar aanleiding van het werk van zijn vader voor een rechtshulporganisatie. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoeg van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw beweringen over uw identiteit louter op uw verklaringen berust, gezien u geen documenten heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw identiteit. U verklaarde tijdens het indienen van een verzoek om internationale bescherming dat uw taskara in Afghanistan was achtergebleven (zie vragenlijst Mineur Etranger Non Accompagné d.d. 7 oktober 2022, p. 4). Dit strookt echter niet met uw latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waar u verklaarde dat uw taskara in Bulgarije door de politie werd afgenomen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 31 oktober 2023 [CGVS], p. 3). Het is zeer opmerkelijk dat u zo incoherent verklaarde over uw taskara, wat het enige identiteitsdocument is waarover u beschikte en waarmee u uw familieband met uw vader kon aantonen. Een taskara is namelijk een Afghaanse identiteitsdocument met persoonsgegevens zoals de naam en achternaam, de naam van de vader en grootvader en leeftijd op moment van afgifte. Uw vaders naam op uw taskara zou dus de naam van uw vader kunnen bevestigen, gezien u wel de taskara van uw vader voorlegde ter ondersteuning van zijn identiteit (zie document 1 groene map). Deze taskara betreft echter een dusdanig onduidelijke kopie dat de naam van uw vader en van zijn vader slechts gedeeltelijk leesbaar zijn. De overige informatie is compleet onleesbaar (CGVS, p. 13). U geïnformeerd over de slechte kwaliteit van de taskara van uw vader, vertelde u dat u nog enkele documenten per post verwacht. U werd verzocht deze documenten over te maken aan het CGVS, wat u tot op heden niet heeft gedaan (CGVS, p. 13). Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Gezien de taskara van uw vader een onleesbare kopie betreft, kan dit de identiteit van uw vader én jullie familieband dus niet bevestigen. Bijgevolg berust uw familieband met de persoon van wie u de documenten voorlegde enkel op uw verklaringen.

Ten tweede, indien het CGVS uw verklaringen omtrent uw familieband volgt, dient zeer kritisch naar uw overige verklaringen gekeken te worden. Hieruit blijkt dat de tewerkstelling van uw vader bij DQG niet aannemelijk is, gelet op uw tegenstrijdige, opmerkelijke en onwaarschijnlijke verklaringen.

Vooreerst verklaarde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader werkzaam was voor het leger, waardoor u problemen kreeg met de taliban en besloot te vluchten (zie vragenlijst Mineur Etranger Non Accompagné d.d. 7 oktober 2022, p. 4). Dit strookt absoluut niet met uw latere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS, waar u verklaarde dat uw vader voor een rechtshulporganisatie werkte (zie Vragenlijst CGVS d.d. 03 juli 2023, vraag 5; CGVS, p. 11-12). Deze tegenstrijdige verklaringen zetten grote vraagtekens bij uw beweringen omtrent de job van uw vader. U geconfronteerd met deze grove tegenstrijdigheid, verklaarde u één dag na het indienen van uw asielaanvraag zich te herinneren “dat uw vader voor iets anders werkte en ik iets anders had gezegd” (CGVS, p. 20-21). Dit is geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdige verklaringen. Gezien u stelde gevluucht te zijn wegens de job van uw vader en te vrezen voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan wegens de voormalige tewerkstelling van uw vader, is het volstrekt onlogisch dat u zich tijdens het indienen van uw asielaanvraag de job van uw vader niet juist herinnerde. Dat u dit zich de volgende dag wél herinnerd zou hebben, is dan ook niet logisch. Deze plotselinge grote verandering in uw verklaringen omtrent de job van uw vader, doet vermoeden dat uw asielrelaas ná uw aanvraag heeft vorm gekregen en ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vaders tewerkstelling ten zeerste.

Tevens zijn ook uw verklaringen over de job van uw vader zeer oppervlakkig en summier. Zo verklaarde u eerst dat u vader werkte voor drie buitenlandse advocaten, dat hij naar gevangenen ging om zaken te onderzoeken én dat hij bescherming bood aan buitenlanders. Vervolgens stelde u dat uw vader beveiliging was voor deze advocaten (CGVS, p. 10). U nogmaals gevraagd naar de taken van uw vader stelde u dat hij overdag beveiliging bood aan de buitenlanders die de gevangenen bezochten. 's Nachts moest uw vader het kantoor van DQG bewaken (CGVS, p. 10). U een derde keer gevraagd naar de werkzaamheden van uw vader, herhaalde u dat uw vader bescherming bood aan de advocaten en buitenlanders die bescherming boden. U voegde daar nog eens aan toe dat uw vader 's nachts het kantoor moest bewaken (CGVS, p. 14). Dat u tot drie keer toe dezelfde uitleg voor de job van uw vader herhaalde en enkel in zeer algemene termen over de werkzaamheden van uw vader kon spreken, is zeer opmerkelijk.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over de aanstelling van uw vader niet overtuigen. Zo stelde u dat uw vader een adres kreeg van een vriend, een test deed en vervolgens werd aangesteld (CGVS, p. 10). Dit examen had betrekking op het gebruik van wapens en het bieden van bescherming aan buitenlanders, zo vertelde u (CGVS, p. 10). Dat uw vader echter geen opleiding of training hoefde te volgen en enkel een examen diende af te leggen, is zeer opmerkelijk. Volgens u hoefde uw vader geen lessen te volgen omdat uw vader al Pashtou, Dari en Engels sprak (CGVS, p. 10). Het is allerzins niet logisch dat uw vader zonder enige training gelijk kon starten voor de organisatie. Logischerwijs volgt men toch eerste een opleiding alvorens men als bewaker aan de slag kan gaan. Dat dit niet het geval was, is zeer opmerkelijk.

Tevens zijn ook uw verklaringen over het verlof van uw vader zeer opvallend en onsamenhangend. Zo stelde u eerst dat uw familieleden en dorpingen wisten van de job van uw vader (CGVS, p. 11), waar u later

tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat in eerste instantie niemand op de hoogte was van uw vader's job, maar dit later tóch bekend was (CGVS, p. 15). Daarentegen verklaarde u dat uw vader elke vrijdagnacht op verschillende tijdstippen naar huis kwam, variërend van vier uur 's middags tot twaalf uur 's nachts, waarbij hij met een overheidskonvooi of een politie escorte naar huis kwam (CGVS, p. 15). Het is opmerkelijk dat uw vader enerzijds op variërende tijden naar huis kwam, wat duidt op een manier om ongezien te blijven, terwijl hij anderzijds met een konvooi of politie escorte arriveerde, wat een zeer opvallende manier is om zich te verplaatsen. Indien uw vader uw vader ongezien thuis wilde komen zou hij logischerwijs geen gebruik maken van een konvooi of escorte. Dit zou namelijk juist de aandacht op hem vestigen en doet het thuis komen op verschillende tijdstippen te niet. Dit doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u voorgelegde arbeidscontracten van DQG onderschrijven de duur van de tewerkstelling van de persoon waarvan u beweerde dat het uw vader is. Daarentegen betreffen deze contracten kopieën van Afghaanse documente, die zoals reeds besproken, een zeer geringe bewijswaarde hebben. Enkel deze documenten kunnen dan ook niet onderschrijven dat de persoon van wie u de contracten daadwerkelijk uw vader betreft, die werkzaam zou zijn geweest bij DQG. Tevens kunnen zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden niet herstellen.

Bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweringen omtrent de werkzaamheden van uw vader bij de rechtshulporganisatie DQG.

Ten derde, gezien de beweerde tewerkstelling van uw vader bij DQG niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, kunnen de daar uit voortvloeiende bedreigingen en vervolgingsfeiten ook niet worden aangenomen. Daarenboven ontbreekt voor de voorgehouden bedreigen die uw vader ontvangen zou hebben wegens zijn job alle logica. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat in uw verklaringen bij de DVZ abusievelijk werd genoteerd dat uw vader een dreigbrief ontving van de taliban, terwijl dit volgens uw dreigtelefoontjes waren (CGVS, p. 1). Dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud deze opmerking maakte, is zeer opmerkelijk daar in uw verklaringen bij de DVZ noch een dreigbrief noch dreigtelefoontjes werden vermeld. Er werd slechts vermeld dat de taliban uw vader zou hebben bevolen om te stoppen met zijn job (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het verdient benadrukking dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Voorts moet nog opgemerkt worden dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. De verzoeker dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de voorgehouden vervolgingsproblemen en de directe gevolgen daarvan. Dat u geen consistente verklaringen kon afleggen over de bedreigingen van uw vader en de manier waarop dit gebeurde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens stelde u dat de taliban ná de eerste dreigtelefoontjes - na de presidentsverkiezingen in 2014 - naar uw dorp kwamen en uw dorp omsingelden (CGVS, p. 11-12). Zij zouden de ingangen van het dorp hebben afgesloten en in de moskee verkondigd hebben dat uw vader en zijn familie zich bij de taliban moesten aanbieden. Hierop zouden uw neven, die allemaal bij het leger zaten, hun wapens hebben gepakt, een nabijgelegen checkpost hebben gecontacteerd en met de politie tegen de taliban hebben gevochten tot zij het dorp verlieten (CGVS, p. 11). Deze plotselinge verandering in aanpak van de taliban om uw vader te doen stoppen met zijn job is absoluut onlogisch. Het omsingelen van een compleet dorp, terwijl zij komen voor één persoon waarvan ze klaarblijkelijk precies wisten wie hij was en waar hij woonde, is een uiterst opvallende en risicovolle actie. De taliban had op dat moment niet de controle over uw dorp - u verklaarde zelf over de nabijgelegen checkpost van de overheid (CGVS, p. 11) - en riskeerde hiermee een grote tegenaanval met mogelijks veel doden. Dat zij plotseling wisselden van strategie, van dreigtelefoons naar een openlijke oproep, houdt dan ook absoluut geen steek. Daarenboven werkten volgens u 18 van uw neven voor het nationale leger (CGVS, p. 8), dat de taliban zich openlijk vertoonde om uw vader te laten stoppen met zijn job terwijl volgens uw verklaringen zó veel neven bij het leger zaten, is eens te meer merkwaardig gezien de grote risico's die dit logischerwijs met zich mee zou brengen. Daarenboven is het opmerkelijk dat de taliban zich enkel op uw vader richtten en al uw neven met overheidsfuncties buiten beschouwing liet. Deze door u beweerde bedreiging houdt dan ook geen steek.

Voorts gaf u aan dat uw familie onmiddellijk na deze bedreiging vertrok naar het naastgelegen district Surkhrod, waar jullie verbleven tot de werkzaamheden van uw vader bij DQG definitief waren gestopt. Daarna verhuisden jullie terug naar uw geboortedorp Hakim Abad (CGVS, p. 15). Daar begonnen de bedreigingen

opnieuw, waarna jullie naar Kaga Bazaar verhuisden, dichtbij het districtscentrum van Khogyani (CGVS, p. 15). Dat uw vader na het verlaten van zijn job dusdanig bedreigd zou zijn geweest dat zijn hele familie nogmaals moest verhuizen, is zeer opmerkelijk. Zeker gezien het feit dat uw familie in de jaren daar aan voorafgaand geen problemen heeft gekend. Vervolgens zouden de taliban uw vader sinds medio 2017 weer met rust hebben gelaten en dan één maand voor de machtsovername opnieuw uw vader telefonisch hebben bedreigd. Deze plotselinge verandering, zonder enige aanleiding, is zeer opmerkelijk. Ook aan deze bedreiging kan het CGVS geen geloof hechten.

Ook de verdwijning van uw vader kan het CGVS niet als geloofwaardig beschouwen. Vooreerst dient de toevalligheid opgemerkt te worden omtrent het feit dat u de dag voor het bezoek van de taliban aan uw huis - en dus de verdwijning van uw vader - naar uw maternale oom in Surkhrod was gegaan (CGVS, p. 16). Uw maternale oom zou eerst naar uw huis zijn gekomen, nadat de taliban de checkpoints hadden ingenomen. Hierna ging uw met uw oom mee (CGVS, p. 8). Dat uw oom langs zou komen terwijl er gevochten werd om checkpoints en de taliban deze net had overgenomen, is alles behalve logisch. De nacht van de machtsovername zouden de taliban het dorp hebben omsingeld, zijn binnen gevallen in uw huis, uw broer hebben geslagen en u vader hebben meegenomen (CGVS, p. 16). Het is echter zeer opmerkelijk dat uw familie niets heeft ondernomen om te achterhalen wat er met uw vader is gebeurd, of hij misschien nog leeft en waar hij dan zou zijn. Zo heeft uw familie niet geprobeerd om te bemiddelen met de taliban, ook niet via uw stamhoofd en ondernamen zij geen andere acties (CGVS, p. 16-17). Logischerwijs zou men toch al het mogelijke doen om te achterhalen wat er gebeurd is als een familielid plotseling en op gewelddadige manier wordt meegenomen door de taliban. Men zou verwachten dat alle mogelijke middelen worden ingezet om dit familielid te vinden. Dat uw familie daarentegen niets heeft ondernomen is zeer vreemd. Dit zet grote vraagtekens bij de verdwijning van uw vader en maakt dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen hieromtrent.

Samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen en verdwijning van uw vader.

Ten derde kan ook aan uw beweringen gekidnapt en misbruikt te zijn door de taliban, wegens de voormalige werkzaamheden van uw vader - die het CGVS a priori niet als geloofwaardig beschouwt - geen geloof worden gehecht. Voorop dient gesteld te worden dat u deze kidnapping en het seksueel misbruik niet ter sprake bracht tijdens het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, noch tegenover de DVZ. Het is echter merkwaardig dat u hier niets van gezegd zou hebben. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. In dit opzicht is het eveneens merkwaardig dat u dit voor het eerst ter sprake bracht op het commissariaat (CGVS, p. 12). Dit zet grote vraagtekens bij uw verklaringen over de kidnapping en het misbruik.

Voorts kunnen er verschillende opmerkelijkheden worden vastgesteld. Zo is het opmerkelijk dat dit incident twee jaar nadat uw familie naar Kaga Bazaar verhuisde plaatsgevonden zou hebben (CGVS, p. 11-12), terwijl u en uw familie gedurende deze periode niet door de taliban vervolgd werd. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat het schoolhoofd - die volgens u lid was van de taliban (CGVS, p. 19) - zich schuldig zou maken aan zulke feiten, gezien het aanzien dat hij als schoolhoofd genoot en de hoge straffen die staan op zulke delicten. Daarbij is het vreemd dat hij hierbij onder één hoedje zou spelen met zijn zoon en een ander talibanlid (CGVS, p. 19). Voorts verklaarde u zelf dat er bewaking aanwezig was op school, waardoor het schoolhoofd u niet naar een andere plek kon ontvoeren (CGVS, 19). Dat het schoolhoofd u ondanks de aanwezigheid van bewakers wél zou vasthouden en misbruiken, is dan ook absoluut niet logisch. U werd vervolgens gevonden door de politie, nadat uw vader alarm sloeg omdat u niet thuis kwam (CGVS, p. 19). Het is echter opvallend dat het schoolhoofd toen niet is gearresteerd (CGVS, p. 12). Volgens uw verklaringen ging u na de kidnapping en het misbruik terug naar school, maar kwam het schoolhoofd niet terug naar school omdat de overheid van plan was om "hem aan te vallen en te arresteren" (CGVS, p. 10). Logischerwijs zou het schoolhoofd direct zijn gearresteerd door de politie, toen u werd gevonden. Zeker als men in acht neemt dat u het misbruik aan de inlichtingenofficier had gemeld (CGVS, p. 20). Dat uw schoolhoofd - die tevens lid was van de taliban - niet gelijk werd gearresteerd is zeer bevreemdend. Daarbij is het opvallend dat de politie het schoolhoofd blijkbaar ook niet heeft kunnen vinden, ondanks dat dit een persoon met een zekere bekendheid betrof én de school volgens u dicht bij het districtshuis was (CGVS, p. 20). Deze opmerkelijkheden maken de kidnapping en het seksueel misbruik niet aannemelijk.

Tevens zijn ook uw verklaringen over de kidnapping en het misbruik zeer summier en oppervlakkig. U gevraagd te vertellen over die dag, gaf u enkel aan wanneer het gebeurde (CGVS, p. 19). U nogmaals gevraagd te vertellen wat er die dag gebeurde, vertelde u zeer algemeen dat het schoolhoofd u bij zich riep om uw boeken in te leveren.

Vervolgens stelde u dat de zoon van het schoolhoofd en "een ander talibanlid" ook aanwezig waren. Het is echter zeer opvallend dat u de namen van deze twee personen niet kende (CGVS, p. 19). U verklaarde dat u werd vastgebonden in de bibliotheek, waarna u stelde dat de overheid kwam en de school doorzochten terwijl u op dat moment werd misbruikt (CGVS, p. 19). Deze omschrijving van de gebeurtenissen die dag zijn zeer

oppervlakkig en het ontbreekt aan doorleefdheid. Dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Vervolgens stelde u nog twee jaar terug naar school te zijn gegaan, tot de machtsovername door de taliban (CGVS, p. 12). Gedurende deze jaren zou uw vader zelfs met u mee naar school zijn gegaan en bij de school gewacht hebben tot de school klaar was (CGVS, p. 12). Dat uw vader al die tijd zonder enige problemen met u mee kon gaan, is zeer opmerkelijk. Bovendien stelde u zelf ook dat zich na de kidnapping en het misbruik geen andere problemen voordeden. U stelde enkel dat uw vrienden de schoolpauzes niet meer met u doorbrachten na de kidnapping (CGVS, p. 20). Dit kan echter niet als een vorm van vervolging worden aangediend. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat de talibanleden die u gekidnapt en misbruikt hadden, dit tegen andere taliban leden zouden hebben verteld, waarna weer andere mensen er van op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS, p. 20). Het kidnappen en misbruiken van een kind is een ernstig misdrijf, wat men logischerwijs niet aan de grote klok zal hangen. Dat deze gebeurtenis openlijk besproken zou zijn geweest, is dan ook absoluut niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ter volledigheid dient omtrent de door u voorgehouden kidnapping en het seksueel misbruik gesteld te worden dat dit volgens u gebeurd zou zijn wegens de voormalige job van uw vader. Gezien de tewerkstelling van uw vader reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd, kunnen aan alle vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeiden geen geloof worden gehecht. Bijgevolg is dus de door u aangehaalde kidnapping en het misbruik niet aannemelijk.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u deze feiten als op zichzelf staande gebeurtenis niet aanhaalde als een reden om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten vierde kunnen ook de problemen die uw familie na uw vertrek uit Afghanistan zou hebben ervaren niet als geloofwaardig worden beschouwd. Volgens uw verklaringen heeft uw paternale oom G.R. zich aangesloten bij de taliban na de machtsovername, waarna hij de verblijfsplaats van uw familie aan de taliban zou hebben getoond (CGVS, p. 9-10). Gelet op de familiale en clanloyaliteit binnen de Afghaanse Pasthoun gemeenschap, is het alles behalve logisch dat uw paternale oom zijn familie zou verraden aan de taliban. Voorts is het niet logisch dat de taliban uw familie zouden blijven bezoeken, gezien zij uw vader volgens uw verklaringen al hadden meegenomen. Dat zij daarna naar u opzoek zouden zijn geweest, houdt dan ook geen steek (CGVS, p. 10). Eens te meer is het opmerkelijk dat u niet weet wanneer de taliban voor het laatst bij uw familie zijn langs geweest en dat u uw moeder verder niet meer naar de taliban gevraagd zou hebben (CGVS, p. 18). Indien u daadwerkelijk zou vrezen voor vervolging door de taliban, zou u logischerwijs al het mogelijk doen om op de hoogte te zijn van de actuele situatie om de dreiging voor uzelf in te kunnen schatten, quod non. Daar komt bij dat de job van uw vader en de vervolgingsfeiten die hier uit voortvloeiden reeds als ongeloofwaardig worden beschouwd, waardoor ook de bezoeken van de taliban na uw vertrek niet als geloofwaardig kunnen worden aangenomen.

Ten vijfde stelde u drie maanden voor uw interview bij de DVZ een bericht op Facebook te hebben geplaatst over vrouwenscholen (Vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 18-19). Vervolgens werd u via Facebook Messenger benaderd door een talibanlid (CGVS, p. 12). Hij zou om uw locatie gevraagd hebben, die u niet gaf, waar na u werd bedreigd en video's en foto's van gedode militairen ontving (CGVS, p. 12). U veranderde uw naam op Facebook, wiste alles van uw profiel en blokkeerde de persoon (CGVS, p. 12). Gezien u geen documenten heeft voorgelegd ter staving van deze bedreigingen, berusten deze louter op blote beweringen. Hieruit kan het CGVS niet opmaken dat u inhoud heeft gepost die kritisch zou zijn voor de taliban of door de taliban als aanstootgevend zou worden beschouwd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie niet kan worden besloten dat het louter hebben van social media profielen een risico voor vervolging met zich meebrengt. Daarenboven gaf u aan de inhoud al van uw account gewist te hebben, wat een toekomstig risico op vervolging uitsluit.

Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijsstuk heeft voorgelegd van de door u aangehaalde 'ziekte' en hoofdpijn. U zou ook al aan zelfmoord hebben gedacht en tevens verklaarde u dat u zichzelf pijn deed omdat u zich verveelde (CGVS, p. 4, 21). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas zijn voormelde fysische en psychische problemen evenmin bij machte een link met de nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Overigens haalde u deze problemen en gebeurtenissen niet aan als een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Voor de beoordeling van voormelde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De taskara van uw beweerde vader en zijn arbeidscontracten werden reeds besproken. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in

zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoeker wijst op zijn mentale gezondheidstoestand, zijn moeilijke migratiereis en het geweld waarvan hij stelt het slachtoffer te zijn geworden, dient vastgesteld dat uit het bij zijn eerste aanvullende nota gevoegde psychologisch attest niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een normale wijze aan zijn procedure om internationale bescherming deel te nemen en/of om gedetailleerde, doorleefde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers mentale gezondheidstoestand is op zich dan ook niet van aard om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Dat verzoeker steeds in een onveilige omgeving heeft geleefd, steeds op dezelfde plaats opgroeide en niets anders heeft gekend, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat van hem als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn vluchtrelaas aan de hand van documenten, alsook coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen aannemelijk dient te maken. Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de voorgehouden vervolgingsfeiten vormt evenmin een afdoende verschoning voor de voorgaande vaststellingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker is intussen immers een volwassen man en heeft ruimschoots de tijd gehad om zich over de kernelementen van zijn vluchtrelaas (verder) te (laten) informeren.

Betreffende zijn taskara betoogt verzoeker dat hij volhardt in de verklaringen die hij hierover bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft afgelegd. Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het volharden in één versie van deze terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over zijn taskara. Daarmee maakt hij deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan. Zoals gesteld, is zijn verwijzing naar zijn mentale gezondheidstoestand niet van aard om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Inzake het werk van zijn vader voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in een "*mentale noodtoestand*" verkeerde, alsook dat het niet onwaarschijnlijk is dat er sprake was van een misverstand aangezien hij de algemene term "*overheid*" gebruikte toen hij het over het werk van zijn vader had. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier geenszins dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader bij de "*overheid*" werkte, doch wel dat hij bij het leger zou hebben gewerkt. Er kan niet worden ingezien dat een dergelijk onderscheid door de tolk, die bij dit interview aanwezig was, niet zou worden gemaakt. Verzoeker maakte hierover ook geen opmerking bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, terwijl hij wel verhaalde over zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken genoteerde verklaring dat zijn vader een dreigbrief had ontvangen terwijl het om dreig telefoons zou zijn gegaan. Ook wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader voor het leger werkte, haalde hij geenszins vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk aan. In tegendeel, hij stelde dat hij zich daags na dit interview herinnerde dat hij iets anders had gezegd. Dat in het verzoekschrift wordt aangehaald dat er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprake was van vertaal- of communicatieproblemen, is dan ook geenszins ernstig. Voorts werd hoger reeds vastgesteld dat verzoekers mentale gezondheidstoestand niet van aard is een ander licht te werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Uit het bij verzoekers eerste aanvullende nota gevoegde psychologisch attest blijkt bovendien niet dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds met dermate ernstige mentale problemen kampte dat hij niet in staat zou zijn geweest om het werk van zijn vader op correcte wijze te duiden. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift *post factum* wijst op het verloop van een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het algemeen, dient erop gewezen dat dit louter algemene, blote beweringen betreffen, zonder dat *in casu* vaststaat dat verzoeker onder druk zou zijn gezet geweest, dat zijn verklaringen hem niet zouden zijn voorgelezen en/of dat er sprake was van andere elementen die het verloop van dit interview op dermate negatieve wijze konden beïnvloeden dat de tijdens dit interview afgelegde verklaringen niet in rekening zouden kunnen worden genomen bij de beoordeling van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Voorts, waar verzoeker wijst op zijn jeugdige leeftijd ten tijde van het werk van zijn vader bij een rechtshulporganisatie, werd hoger reeds vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich over de kernelementen van zijn vluchtrelaas – waartoe het werk van zijn vader kan worden gerekend – terdege tracht te (laten) informeren, temeer daar hij intussen een volwassen man is en hij hiertoe ruimschoots de tijd heeft gehad. Met betrekking tot het contract toegevoegd aan verzoekers eerste aanvullende nota (stukken 2 en 3), stelt de Raad vast dat in artikel 3 een duurtijd wordt vermeld van 1 december 2010 tot 30 november 2011, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader sedert 1 juni 2009 voor de

rechtshulporganisatie werkte en dit tot het jaar 2017. Aldus is de inhoud van dit contract niet in overeenstemming met verzoekers verklaringen, hetgeen afbreuk doet aan zowel verzoekers verklaringen als de bewijswaarde van dit contract. De aan verzoekers eerste aanvullende nota toegevoegde kaart (stuk 4) lijkt slechts een soort bankkaart te zijn ("New Kabul Bank") en is dan ook op zich niet van aard alsnog het werk van verzoekers vader bij een rechtshulporganisatie aan te tonen. De overige door verzoeker voorgelegde documenten inzake het beweerde werk van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) werden in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing wel degelijk meegenomen. Het ontbreekt deze documenten, mede gezien in het licht van verzoekers gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen, evenwel aan voldoende bewijswaarde teneinde de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te herstellen, aangezien Afghaanse documenten blijkens de in de bestreden beslissing opgenomen informatie slechts een geringe bewijswaarde hebben gelet op het veelvuldig voorkomen van corruptie met documenten in Afghanistan. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over het beweerde werk van zijn vader wel degelijk doorleefd en gedetailleerd zijn, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werden aan verzoeker open vragen gesteld teneinde hem de kans te geven zoveel mogelijk informatie over dit beweerde werk van zijn vader te verschaffen. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de *protection officer* niet heeft aangegeven dat de door hem verschaft informatie onvoldoende was en geen verdere vragen heeft gesteld, doch verzoeker laat zelf na enige bijkomende informatie te verschaffen die op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen. Noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn aanvullende nota's en/of ter terechtzitting geeft verzoeker enige bijkomende toelichting omtrent het werk van zijn vader, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, geenszins ernstig is.

Gezien het voorgaande, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde werk van verzoekers vader voor een rechtshulporganisatie, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker en zijn gezin omwille van dit werk met de taliban zouden hebben gekend.

Waar verzoeker betoogt dat de aanval van de taliban op zijn vader wel degelijk geloofwaardig is, aangezien hij had uitgelegd dat, zelfs als de (toenmalige) Afghaanse overheid het dorp onder controle had, deze controle niet altijd effectief was en de taliban ook eerder reeds aanvallen op klaarlichte dag uitvoerden. Hiermee verwijst verzoeker evenwel slechts naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en toont hij dus niet alsnog *in concreto* aan dat de taliban ook daadwerkelijk zijn dorp zouden omsingelen louter om zijn vader te kunnen raken, temeer daar zij reeds wisten waar hij woonde. De *post factum* toevoeging in het verzoekschrift (p. 11: "*Er is een misverstand. Men moet weten dat er een groot verschil is tussen de dorpen en de Kaala. In Afghanistan zijn er in elk dorp een soort grote kastelen (de kaala) waarin meerdere families wonen. In mijn kaala wonen zes families, dus dat is niet veel. De taliban hebben onze kaala omsingeld en niet het hele dorp*"), is niet van aard om op het voorgaande een ander licht te werpen. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker hiervan niet eerder melding maakte. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat de taliban het hele dorp omsingelden. Dat hij het opeens pas heeft op de omsingeling van zijn 'kaala', is dan ook in tegenspraak met zijn eerdere verklaringen, hetgeen bijkomend afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Dat verzoeker niet persoonlijk verantwoordelijk is voor het gedrag van de taliban, zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers verklaringen over het gedrag van de taliban in zijn persoonlijke geval logisch en aannemelijk zijn, *quod non*.

Waar verzoeker verder stelt als volgt: "*De Taliban zijn in Afghanistan niet van de ene op de andere dag aan de macht gekomen. Al voor de definitieve machtsovername gingen er geruchten dat de Taliban steeds sterker werden en dat zij een groter deel van het land onder controle begonnen te krijgen (NOP – blz. 8).*", dient erop gewezen dat het niet gaat om de algemene periode die aan de machtsovername van de taliban in Afghanistan voorafging, doch wel om de situatie waarin de taliban volgens verzoekers verklaringen reeds *checkpoints* hadden ingenomen. In deze context is het wel degelijk onaannemelijk dat verzoekers oom bij verzoeker thuis zou langskomen. Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift afvraagt aan wie zijn familie hulp had kunnen vragen nadat zijn vader door de taliban was meegenomen, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald dat zij via hun stamhoofd met de taliban zouden hebben kunnen trachten te bemiddelen. Dat verzoeker evenwel van geen enkele actie van zijn familie verhaalt om meer over het lot van zijn vader te weten te komen, is dan ook wel degelijk een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker betoogt dat de beoordeling van de commissaris-generaal inzake verzoekers beweerde kidnapping en mishandeling "*te overhaast en subjectief*" is, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal op dit vlak, hetgeen op zich geenszins als een dienstig verweer tegen deze gevolgtrekking kan worden beschouwd. De motivering in de bestreden beslissing op dit vlak is

gebaseerd op het onaannemelijk en bijgevolg ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen ter zake.

Met betrekking tot verzoekers paternale oom, die zich intussen bij de taliban zou hebben aangesloten, wordt in het verzoekschrift betoogd dat deze aansluiting niet onwaarschijnlijk is daar meerdere mannen zich bij de taliban aansluiten “om te overleven en te voorkomen dat ze een potentieel doelwit van de Taliban zijn”. Nochtans maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van een dergelijke motivering in hoofde van deze paternale oom. Het is dan ook slechts een blote *post factum*-bewering. Er kan overigens bezwaarlijk worden ingezien dat deze paternale oom verzoekers familie zou intimideren, aangezien verzoeker verklaarde dat hij vele neven heeft die voor het voormalige Afghaanse leger werkten en de interne motivatie van deze oom om zich bij de taliban aan te sluiten wel degelijk onder druk zou kunnen komen te staan door steeds de aandacht op zijn eigen familie te trekken, temeer daar de taliban zijn vader reeds zouden hebben meegenomen. Als zodanig kan geen geloof worden gehecht aan dit aspect van verzoekers vluchtrelaas.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

7.4.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de ‘civic space’ is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24 en EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een

curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren plaatsen bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of

Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van

specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

7.4.2. *In casu* wijst verzoeker op zijn mentale gezondheidstoestand en de duur van zijn verblijf in België, waar hij als minderjarige toekwam.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is intussen een volwassen man die in 2005 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in augustus 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 16 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert oktober 2022 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan

worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afgaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afgaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van

Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan: Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HVJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (*Tehreek-e-Taliban* (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch

luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 nog steeds actueel.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER